

at der kom til at staae: Stadsbygmesteren kan dog dispensere saavel fra denne Regel som fra Slutningsbestemmelsen i § 11, naar en Bygnings øvrige Soliditet taler derfor. — Hvad Udvalgets Forslag til § 13 angaaer, har jeg heller ikke derved Noget at erindre; kun skal jeg her henstille til det ærede Udvalg, om der ikke istedetfor Ordet „og“, hvormed Tilføinngen begynder, heller maatte staae „saavel som“; jeg troer, at det falder bedre i Texten.

Lehmann: Det har naturligviis været mig kært, skøndt ikke uventet, at den høitærede Justitsminister udtrykkelig anerkjender, at der ikke skeer noget Indgreb i Rogens Ret derved, at man forbeholder Gaden til det, hvortil den fortrinnsviis er bestemt, nemlig til Passage. At det Modfatte til en vis Grad har været Skik og Brug fra gammel Tid, det er vel ganske vist, men det er netop denne store Række af Brug, der efter senere Overveielse ere befundne at være Misbrug, som er Anledningen til hele denne Lovs Tilblivelse, og jeg troer ikke, at der er forbeholdt Gadens egentlige Bestemmelse, at tjene til Passage, for Meget, naar man fordrer, at der skal være 2 Alen mellem Dpeller Nedgangen fra Trappen og Fortougets Overside.

Ordføreren: Jeg maatte maaffee udbede mig den ærede Formands Tilladelse til at imødegaae nogle Øttringer af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann), som jeg forglemte før, forinden jeg begynder at motivere det paagjældende Øndringsforslag. Den ærede Landstingsmand bebreidede Udvalgets Majoritet, at man havde gjort for lidet af det, at man ikke havde benyttet de Mænds Raad, man havde konsuleret. Jeg maa dog dertil bemærke, at, da Udvalget confererede med disse sagkyndige Mænd, erklærede de, at de ikke havde havt Tid til at gjenneemgaae Loven, og de Bemærkninger, de da fremkom med, vare aldeles sporadiske og tildeels uafsentlige. Udvalget kunde imidlertid ikke opsætte at indgive Betænkningen, indtil man var forfikkret om at modtage en nøagtigere Udvikling af disse Mænds Forslag, og det var Grunden til, at man dengang, da Betænkningen blev indleveret, ikke

kunde optage flere Forslag. Siden har Udvalget, ligesom den ærede Landstingsmand, confereret paany med disse Mænd, og Udvalgets nærværende Forslag ere, som den ærede Landstingsmand selv vil vide, et Udbytte af disse Forhandlinger, ligesom ogsaa den ærede Landstingsmands egne Forslag ere et Udbytte af samme Forhandlinger.

Forkrifterne i § 14 for Bjælkedimenstøner....

Formanden: Dette Afsnit gaaer kun til § 14.

J. Rasmussen: Jeg skal tillade mig at understøtte det af den ærede 2den Landstingsmand for 10de Kreds (Lehmann) stillede Øndringsforslag til § 7. De nuværende Kjelderhalse vedblive jo ogsaa for Fremtiden at være saadanne, som de, der have dem, have indrettet dem; men det forekommer mig, at det vilde være ubilligt, om man ikke for Fremtiden vilde sikke sig imod at faae Kjeldernedgangen et Par Alen ud paa Fortouget, og naar det altsaa skulde blive ved Regjeringens Udkaft, at der kun skulde være 1 Alen, saa vilde der ingen Plads blive for Fodgængerne. Jeg kan heller ikke indsee, at det vilde være synderlig Skade for dem, der bygge, naar de vide, at de skulle rykke Trappen ind. Det forekommer mig, at det vilde være Ubetydeligt, hvad de derved tabe, og at der i alt Fald ikke kan være Tale derom, naar der ved opnaaes, at Publikum faaer en beqvem, bred Vej at gaae paa, saa at Folk ikke, ved hvert Trin de gaae, risikere at falde ned i Kjelderen og brække Arme og Been.

Beutner: Den ærede Landstingsmand, der sidst havde Ordet, er i en Wildfarelse, naar han troer det muligt at rykke Kjeldernedgangen eller Trappen et Par Alen ud paa Fortouget; thi Paragraphen siger udtrykkelig, at den maa ikke gives længere Fremspring fra Gaauslinien end 18 Tommer. Det er jo vist, at disse Kjeldernedgange og Trapper fremkalde stor Ulempe for Fodgængere; det kan ikke nægtes; men der er tildeels en Foranstaltning til at afhjælpe den, og som gaaer ud paa, at det paalægges Bedkommende at lægge et